

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 77/06-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. júna 2006 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť I. K., B., zastúpeného advokátom JUDr. V. P., B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. E 572/99 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti I. K. vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. E 572/99 **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 29. marca 2006 č. k. I. ÚS 77/06-19 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady

Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť I. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. E 572/99 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

1. 1. Zo sťažnosti vyplynuli nasledovné relevantné skutočnosti:

„(...) Ešte dňa 10. VI. 1998 som osobne doručil Okresnému súdu v Bardejove do jeho podateľne môj písomný návrh na súdny výkon rozhodnutia, zo dňa 8. VI. 1998, a to v zmysle §-u 251 a nasl. OSP, ktorý sa týkal právoplatného a vykonateľného rozsudku tohto súdu pod č. k. 4 C 184/89, zo dňa 10. I. 1990 v spojení s konečným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 18 Co 25/91-224, zo dňa 19. VII. 1991, voči povinnému Krajskému úradu v P. Keď som po viac, ako pol roku videl, že súd s tým nič nerobí, ponosoval som sa na to u Krajského súdu v Prešove, ktorý som oslovil svojím listom, zo dňa 17. II. 1999 a ktorým som sa rovnako sťažoval aj na nečinnosť súdu v predchádzajúcom konaní, zo dňa 25. V. 1998.

Krajský súd v Prešove mi svojím listom, zo dňa 28. IV. 1999, pod sp. zn. Spr. 10026/99 vo veci mojej sťažnosti na prietahy v konaní u obidvoch prípadov oznamuje, že pokiaľ ide o toto druhé konanie, vedené u bardejovského súdu pod sp. zn. E 83/99, toto nebolo ním posúdené pôvodne ako návrh na súdny výkon rozhodnutia (...), v dôsledku čoho bola táto moja záležitosť údajne zaradená do spisu tzv. podkladového konania a že až následne dňom 31. III. 1999 bola správne zaradená do agendy návrhov na výkon rozhodnutia. Týmto listom o vybavení mojej sťažnosti mi nadriadený prešovský súd súčasne oznamuje, že po naštudovaní veci bol spisový materiál (...) dňa 22. IV. 1999 odstúpený na vybavenie príslušnému súdu, ktorým je Okresný súd Prešov. (...) Od tejto doby prešlo už viac ako 6 a 1/2 roka a príslušný prvostupňový súd neurobil v tejto veci ani len čiarku!!! Ja som síce ešte podal ďalšiu sťažnosť, zo dňa 6. VIII. 99 ministerstvu spravodlivosti SR, ale

táto sa minula svojho účinku lebo nikto na ňu nereagoval. A to je vlastne všetko, čo sa v tejto veci zo strany súdov urobilo za viac, ako 7 a 1/2 roka! (...) Toto má byť právny a demokratický štát! Držať bezmocných ľudí v takej právnej neistote po toľké dlhé roky! (...)

Som presvedčený, že (...) Okresný súd v Prešove (...), porušil na môj úkor označené základné a ľudské právo podľa Ústavy SR i Európskeho Dohovoru, ktorým v danom prípade je výslovné právo na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov, resp. na moje právo prejednať a zákonným spôsobom uzavrieť pre mňa tak dôležitú životnú kauzu v primeranej lehote. (...)

Právomoc Ústavného súdu SR na prerokovanie tejto mojej veci je tu nepochybne daná, lebo ide o výslovné základné a ľudské právo, a to jednak podľa Ústavy SR – jej ods. 2), čl. 48, ale aj o analogické právo na prejednanie veci v primeranej lehote v zmysle čl. 6, ods. 1) Dohovoru o jeho ochrane. Preto verím, že zo strany Ústavného súdu SR bude táto moja záležitosť prejednaná nanajvýš zodpovedne a že mi bude priznaná aj tomu zodpovedajúca finančná nemajetková satisfakcia (...).“

1. 2. Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv zaručených v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. E 572/99, pričom číslo napadnutého konania ústavný súd zistil zo súdneho spisu, ktorý si zapožičal. Sťažovateľ ďalej navrhol, aby ústavný súd rozhodol tak, že:

„2.) Prikazuje Okresnému súdu v Prešove, aby vo veci konal a o nej v merite rozhodol bez prieťahov v súlade s platným právom.

3.) Priznáva I. K. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 150 tis. Sk (...), ktoré je mu povinný Okresný súd v Prešove (...) uhradiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto súdneho rozhodnutia.

4.) Ukladá Okresnému súdu v Prešove (...) uhradiť vzniklé trovy tohto súdneho konania na označený účet právneho zástupcu sťažovateľa, a to do 15-tich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Stručné odôvodnenie návrhu na priznanie spravodlivého zadosťučinenia:

Spravodlivé finančné zadosťučinenie požadujem v zmysle ods. 3), čl. 127 Ústavy SR za veľmi dlhé trpenie stavu právnej neistoty z absolútnej nečinnosti (...) prvostupňového súdu v tomto súdnom konaní pre mňa tak životne dôležitého a významného!“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. Š. T., listom z 11. apríla 2006 sp. zn. 1 SprO/569/06 a právny zástupca sťažovateľa „po konzultácii so svojim advokátom“ stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 25. apríla 2006.

2. 1. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení popísal chronológiu úkonov vykonaných predovšetkým okresným súdom a uviedol nasledovné relevantné skutočnosti:

„(...) Z príslušného spisu vyplýva, že dňa 10. 6. 1998 bol Okresnému súdu Bardejov doručený návrh na výkon rozhodnutia oprávneného I. K. proti povinnému Krajskému úradu v P. Právnym podkladom pre výkon rozhodnutia malo byť právoplatné a vykonateľné rozhodnutie Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4 C 184/89 zo dňa 16. 1. 1991 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Košice sp. zn. 18 Co 25/91 zo dňa 19. 7. 1991, ktorým bola výpoveď daná oprávnenému z pracovného pomeru bývalým ONV v B. vyhlásená za neplatnú.

Spis bol pôvodne vedený na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. E 83/99 a v apríli 1999 bol postúpený tunajšiemu súdu ako súdu miestne príslušnému.

Na základe žiadosti Krajskej prokuratúry Prešov zo dňa 25. 2. 2000 bol spis E 572/99 zapožičaný Generálnej prokuratúre SR v Bratislave, podľa § 26 ods. 2 Zákona o prokuratúre a dňa 25. 4. 2000 bol zaslaný späť.

Okresný súd Bardejov dožiadaním zo dňa 17. 6. 2002 urgoval zaslanie spisu 4 C 184/99, ktorý pôvodne bol pripojený pri spise E 572/99, pričom na základe tejto žiadosti bol aj spomínaný spis 20. 6. 2002 zaslaný Okresnému súdu Bardejov s tým, že po skončení veci na tamojšom súde bude vrátený späť. Do dnešného dňa sa však predmetný spis nachádza v Bardejove a keďže oprávnený k návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia nedoložil rovnopis rozhodnutia, ktoré malo byť titulom pre výkon rozhodnutia, nebolo možné o tomto návrhu rozhodnúť: Rozhodujúce je však v danom prípade to, že zo samotného návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia vyplýva, že titulom pre nariadenie výkonu rozhodnutia by mal byť rozsudok, ktorým bola vyslovená neplatnosť výpovede za pracovného pomeru

oprávneného.

Daným rozhodnutím teda nebola uložená povinnému žiadna povinnosť, preto nie je zrejmé, že vôbec existuje titul pre nariadenie výkonu rozhodnutia v zmysle povodne platného ustanovenia § 251 Občianskeho súdneho poriadku.

V spise E 572/99 sa nachádza list oprávneného zo dňa 7. 12. 2005, ktorým žiadal odstúpenie veci exekútorovi. Dňa 13. 12. 2005 bola oprávnenému zaslaná výzva zo strany súdu na podanie návrhu na vykonanie exekúcie v súvislosti s novelou Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 341/2005, ktorá nadobudla účinnosť 1. 9. 2005. Od uvedeného dátumu už súd nemôže konať vo veci výkonu rozhodnutia (s výnimkou výchovy maloletých detí) a jedinou možnosťou je obrátiť sa na exekútora.

Dňa 18. 1. 2006 oprávnený písomne oznámil doručenie návrhu na vykonanie exekúcie exekútorovi. Následne, a to 23. 2. 2006 zaslal súdu stanovisko k postoju exekútora JUDr. L. B., ktorý mu listom sp. zn. Ex 3/2006 zo dňa 17. 1. 2006 oznámil, že jeho návrhom na vykonanie exekúcie sa nemieni zaoberať. V tejto súvislosti oprávnenému listom zo dňa 27. 3. 2006 bolo doporučené obrátiť sa na iného exekútora, príp. na Slovenskú komoru exekútorov so sťažnosťou na postup exekútora. V tomto liste bol oprávnený zároveň upozornený na to, že súdy Slovenskej republiky stratili právomoc konať vo veciach výkonu rozhodnutia.

Podľa § 372 ods. 1 O. s. p. v konaniach o výkon rozhodnutia, začatých do 31. 8. 2005 musel oprávnený podať do šiestich mesiacov od 1. 9. 2005, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 341/2005 Z. z. návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona a zároveň v tejto lehote oznámiť podanie návrhu na vykonanie exekúcie súdu, ktorý viedol výkon rozhodnutia. Ak oprávnený neoznámil súdu, že podal návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, súd konanie o výkon rozhodnutia zastaví.

Na základe uvedených skutočností žiadame Ústavný súd Slovenskej republiky, aby vyslovil, že: postupom Okresného súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. E 572/99 nebolo porušené právo I. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

(...) zároveň oznamujem, že netrvám na verejnom ústnom pojednávaní vo veci prejednávania sťažnosti.“

2. 2. Sťažovateľ vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedu okresného súdu v podstate uviedol, že:

„Týmto, po konzultácii so svojim advokátom a na základe jeho zmocnenia, v predstihu dávam odpoveď na predmetný list, ktorý sa týka ústavnej sťažnosti ku kauze registrovanej na Okresnom súde v Prešove pod č. k. E 572/99 a pôvodne vedenej na Okresnom súde v Bardejove pod č. k. E 83/99 o výkon súdneho rozhodnutia tohto súdu pod č. k. 4 C 184/89.

K samotnému listu ústavného súdu

- netrvám, aby sa pred ústavným súdom v predmetnej veci konalo ústne pojednávanie v mojej, či advokátovej osobnej prítomnosti;

- trový tohto súdneho konania si môj pán advokát uplatňuje v plnom rozsahu (...).

K vyjadreniu označeného porušovateľa ústavného práva

Toto vyjadrenie Okresného súdu v Prešove, pod ktoré sa podpísal sám jeho pán predseda, je úplne o ničom. Nemožno ho v žiadnom prípade považovať za vyjadrenie sa k veci samej, ktorou sú prietahy v konaní, resp. neprejednanie veci v primeranej lehote. Nevie, čo chcel Okresný súd v Prešove povedať napr. tým, že súdny spis pod E 572/99 dva mesiace požičal Generálnej prokuratúre SR. (...)

Bolo by priam smiešne uveriť tomu, že Okresný súd v Prešove nekonal v tejto kauze vôbec viac ako 6 a 1/2 roka len preto, že sa údajne nemohol dostať k právnomu titulu na vymoženie môjho právoplatne vysúdeného práva na prácu, ktoré bolo obsiahnuté vo vykonateľnom rozsudku Okresného súdu v Bardejove č. k. 4 C 184/89. (...) prešovský súd nemá právo a tobôž už nie v tomto čase špekulovať a meditovať o tom, či tu existoval právny titul na nariadenie výkonu súdneho rozhodnutia alebo nie a pokiaľ mal v tomto smere nejaké pochybnosti, tak s touto vecou sa mal možnosť i povinnosť vypořadať trebárs aj podľa §-u 268 OSP, čo tento súd ani za 6 a 1/2 roka nedokázal urobiť! Ostatné veci, ktoré prešovský súd uvádza na svoju obhajobu nemajú s meritom veci prakticky nič spoločné. Mne ani v tomto smere nie je možné nič vytykať, všetky povinnosti zo zákona som si splnil a preto návrhu nie je možné ústavným súdom vyhovieť.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa

s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. E 572/99:

Dňa 10. júna 1998 podal sťažovateľ Okresnému súdu Bardejov proti Krajskému úradu v P. (ďalej len „povinný“) návrh na súdny výkon rozhodnutia, ktorý bol ďalej vedený pod sp. zn. E 83/99. Právnym podkladom pre výkon rozhodnutia malo byť právoplatné a vykonateľné rozhodnutie Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4 C 184/89 zo 16. januára 1991 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 18 Co 25/91 z 19. júla 1991, ktorým bola výpoveď daná sťažovateľovi z pracovného pomeru bývalým Okresným národným výborom v B. vyhlásená za neplatnú.

Dňa 22. apríla 1999 sudca urobil záznam o postúpení veci podľa § 105 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku Okresnému súdu Prešov, ako súdu miestne príslušnému a zároveň upovedomil sťažovateľa o tomto postúpení.

Dňa 3. mája 1999 bol spis doručený Okresnému súdu Prešov a ďalej vedený pod sp. zn. E 572/99.

Dňa 17. júna 1999 sudca Okresného súdu Prešov dal úpravou kancelárii pokyn, aby vyžiadala spis Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4 C 184/89.

Dňa 25. februára 2000 bola okresnému súdu doručená žiadosť Krajskej prokuratúry v Prešove o zapožičanie spisu E 572/99.

Dňa 25. apríla 2000 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky vrátila spis sp. zn. E 572/99 okresnému súdu.

Dňa 17. júna 2002 bola Okresnému súdu Prešov doručená žiadosť Okresného súdu Bardejov, ktorou bolo urgované zaslanie spisu Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4 C 184/89.

Dňa 20. júna 2002 bol vyhotovený úradný záznam o tom, že Okresnému súdu Bardejov bol zaslaný jeho spis sp. zn. 4 C 184/89.

Dňa 12. mája 2004 predseda Okresného súdu Prešov opatrením pridelil vec sp. zn. E 572/99 JUDr. T.

Dňa 12. decembra 2005 oprávnený doručil okresnému súdu svoju urgenciu a požiadavku na odstúpenie spisu exekútorovi.

Dňa 13. decembra 2005 Okresný súd Prešov vyhotovil prípis, ktorý bol oprávnenému doručený 10. januára 2005, v ktorom ho poučil o tom, že od 1. septembra 2005 už súd nemôže konať vo veci výkonu súdneho rozhodnutia.

Dňa 18. januára 2006 oprávnený doručil súdu podanie, v ktorom oznámil súdu, že podal návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. E 572/99 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95). Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov teda možno porušiť iba v konaní, ktorého výsledkom môže byť rozhodnutie štátneho orgánu o právach a povinnostiach jeho účastníkov, pretože len také rozhodnutie môže ukončiť stav právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 62/01, II. ÚS 20/02).

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že zo zapožičaného spisu Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4 C 184/89 vyplýva, že právnym titulom výkonu rozhodnutia v napadnutom konaní mal byť rozsudok Okresného súdu Bardejov č. k. 4 C 184/89-191 zo

16. januára 1991 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 18 Co 25/91-224 z 19. júla 1991, pričom tieto rozhodnutia obsahujú nasledovné výroky:

a) Výrok okresného súdu

„Určuje, že výpoveď z pracovného pomeru daná odporcom navrhovateľovi listom zo dňa 14. 11. 1988 je neplatná.

Pripúšťa späťvzatie návrhu navrhovateľom v časti o náhradu mzdy a v tej časti konanie vo veci zastavuje.

Ukladá odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi na trovách konania 140,- Kčs v lehote 3 dní po právoplatnosti rozsudku.“

b) Výrok krajského súdu

„Potvrzuje rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o neplatnosti výpovede a vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi na trovách odvolacieho konania 48,- Kčs do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.“

Zo spisu okresného súdu sp. zn. E 572/99 - ktorý si ústavný súd taktiež zapožičal - vyplýva, že sťažovateľ vo svojom návrhu „na súdny výkon rozhodnutia“ z 8. júna 1998 sa domáhal výkonu rozhodnutia, ktorý súvisel výlučne s prvým výrokom uvedených rozhodnutí, znejúcich na „určenie“ právneho vzťahu a nie na „plnenie“, keď uviedol:

„Vzhľadom k tomu, že v tomto mojom konkrétnom prípade bolo porušené moje ústavné právo na prácu tým, že nie je mi doposiaľ pridelovaná práca zodpovedajúca mojej pracovnej zmluve alebo jej podobná, resp. primeraná, domáham sa týmto návrhom na výkon rozhodnutia u povinného - Krajského úradu v P., aby na základe §-u 256 OSP u neho zákonnými prostriedkami vynútil bezozbytku splnenie súdnym rozhodnutím uloženej povinnosti. Pritom odvolávam sa na platnú legislatívu - právnu úpravu, ktorá jasne a bezvýhradne stanovuje, že vzťahy medzi pracovníkom a organizáciou po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku súdu, ktorý rozhodol o tom, že skončenie pracovného pomeru je neplatné, sa opäť upravujú ustanovením ods. 1), §-u 35 ZP a nasl. a obsahom pracovnej zmluvy podľa §-u 29 ZP.“

Ústavný súd už opakovane judikoval, že požiadavka na konanie bez zbytočných priet'ahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. na konanie v primeranej lehote v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru môže mať svoju plnú relevanciu len pri takom návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané obsahové a formálne náležitosti (mutatis mutandis I. ÚS 3/02 a I. ÚS 86/02).

Podľa § 257 Občianskeho súdneho poriadku nariadiť a uskutočniť výkon rozhodnutia možno len spôsobmi uvedenými v tomto zákone.

Z uvedených skutočností vyplýva, že sťažovateľ v danom prípade prima facie nepodal návrh na výkon súdneho rozhodnutia „spôsobom uvedeným“ v aktuálne platnom a účinnom Občianskom súdnom poriadku, nepodal návrh na výkon súdneho rozhodnutia, ktorým by sa; dožadoval plnenia povinnosti, ale domáhal sa výkonu rozhodnutia ohľadom určovacieho výroku rozhodnutia, čo je okolnosť, na ktorú ústavný súd musí prihliadať pri posudzovaní tvrdenia o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože takáto okolnosť v zásade bráni súdu konať a rozhodnúť vo veci samej, a tým aj splniť účel tohto základného práva, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (I. ÚS 55/02). Inak povedané, v danom prípade zmätočný návrh sťažovateľa na výkon súdneho rozhodnutia nebol ani spôsobilý vyvolať taký následok (právnú neistotu), ktorým by mohlo dôjsť v napadnutom konaní k porušeniu základných práv garantovaných v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd na základe uvedených skutočností rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu nebol porušené.

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2006